

# Kniha Daniel — sto padesát devět

## *Odhalení tří andělských doteků v Danielově vidění: prorocké zjevení*

Jeff Pippenger

2024-03-26

V desáté kapitole je Daniel třikrát dotčen a tato tři dotknutí odpovídají třem případům, kdy Daniel osobně prožívá „mareh“, vidění. První a poslední zjevení byla zjevení Gabriela, posla Zjevení Ježíše Krista. Gabriel je ten, kdo přijímá poselství od Krista, které Mu dal Otec, a předává je prorokovi, jenž je má poslat církvím.

Ale ukáži ti, co je zaznamenáno v písmu pravdy; a není nikoho, kdo by se mnou v těchto věcech pevně stál, kromě Michaela, vašeho knížete. Daniel 10,21.

Gabriel ví, že je stvořenou bytostí, a proto Janovi v knize Zjevení přímo sdělil, aby ho neuctíval.

I padl jsem k jeho nohám, abych se mu poklonil. Ale on mi řekl: Hleď, ať toho nečiníš! Jsem spoluslužebník tvůj i tvých bratří, kteří mají svědectví Ježíšovo. Bohu se klaněj; neboť svědectví Ježíšovo jest duch proroctví. Zjevení 19,10.

Student proroctví má tedy rozumět tomu, že důvod, proč Gabriel v souvislosti s tím, „co je zapsáno v Písmu pravdy“, uvádí, že nad ním není nikdo, má konkrétní prorocký záměr. Když poukazuje na skutečnost, že pouze Kristus rozumí Písmům lépe než on sám, označuje Krista jako „Michaela, vašeho knížete“. Michael však není jen kníže, je to archanděl.

Avšak archanděl Michael, když se s ďáblem přel o Mojžíšovo tělo, neodvážil se proti němu pronést zlořečící obvinění, nýbrž řekl: „Pán tě potresci.“ Juda 7.

Všechny tři doteky jsou tedy andělskými doteky a ve všech třech případech, kdy Daniel zakouší „mareh“, vidění, je toto vidění andělské. Potřetí je Daniel dotčen, aby byl posílen, neboť dříve, při druhém doteku, ztratil svou sílu.

Potom znovu přišel a dotkl se mne kdosi, kdo vypadal jako člověk, a posílil mne. I řekl: Muži velmi milovaný, neboj se; pokoj tobě; buď silný, ano, buď silný. A když ke mně promluvil, byl jsem posílen a řekl jsem: Ať promluví můj pán, neboť jsi mne posílil. I řekl: Víš, proč jsem přišel k tobě? Nyní se vrátím, abych bojoval s knížetem Persie; a až odejdu, hle, přijde kníže Řecka. Daniel 10,18–20.

Gabriel připomíná Danielovi, že „přišel, aby“ Danielovi „oznámil, co potká tvůj lid v posledních dnech“, když se Daniele ptal: „Víš-li, proč jsem přišel k tobě?“ V souladu s tím, co Daniela učil o posledních dnech, Gabriel pak prohlašuje, že se poté „vrátí, aby bojoval s knížetem Persie; a až odejdu, hle, přijde kníže Řecka“. Poté zahajuje prorocké vyprávění jedenácté kapitoly, které popisuje, co potká sto čtyřicet čtyři tisíc v posledních dnech. Toto prorocké vyprávění je zasazeno do kontextu boje s „knížetem Persie“ a „knížetem Řecka“.

Skutečné dějiny mezi Kýrem Velikým a Alexandrem Velikým trvaly více než dvě stě let. Avšak při velikém zemětřesení v jedenácté kapitole Zjevení jsou závěrečné pohyby rychlé, a jakmile je šesté království dobyt padělaným králem severu, sedmé království, deset králů, znázorněných Řeckem, ihned souhlasí, že odevzdají své království šelmě.

Na jedné rovině je vidění „mareh“ použito sedmkrát v desáté kapitole knihy Daniel. Uvažovali jsme o čtyřech z těchto sedmi případů a zjistili jsme, že první zmínka označuje, jak Daniel před třetím rokem Kýrovým rozuměl vidění. V následujících třech zmínkách tři doteky při každém vidění označují Danielovu zkušenost, když se probouzí ze zármutku jednadvaceti dnů. Jeho probuzení k oživení je uspořádáno podle třístupňového procesu věčného evangelia a tyto tři kroky jsou představovány anděly, ačkoli krok číslo dvě je Michael, archanděl, jenž je tím, který vzkřísil Mojžíše ze smrti a přenesl jej do nebe.

Další tři výskyty slova „vidění“ v desáté kapitole nejsou „mareh“, nýbrž „marah“. „Marah“ je ženský rod od „mareh“. Znamená vidění a v kauzativním smyslu „zrcadlo“ nebo „zrcadlové sklo“. Klíčem k jeho definici je, že je „kauzativní“. Je to vidění „vzeřzení“, avšak liší se svým rodem, a tím označuje odlišné prorocké poselství. Jak naznačuje jeho význam, „zrcadlo“ implikuje, že ti, kdo vidění spatřují, vidí určitý druh odrazu. To je prvek tohoto slova, který je „kauzativní“. Definice kauzativního slova v kontextu „marah“ je hluboká.

Termín „kauzativní“ se vztahuje k pojmu příčinnosti nebo k ději, jímž je něco způsobováno. V lingvistice, konkrétně v morfologii sloves, je kauzativní forma gramatickou konstrukcí, která vyjadřuje, že podmět slovesa působí, aby jiná osoba nebo věc vykonala děj popsáný tímto slovesem. Například v angličtině se sloveso „to read“ stává kauzativním, když řekneme „to make someone read“. Zde podmět způsobuje, že jiná osoba vykonává činnost čtení.

Kauzativní forma naznačuje, že podmět nese odpovědnost za uskutečnění děje vyjádřeného slovesem. „Kauzativní“ označuje způsob, jakým je nějaký děj nebo událost přiváděna k uskutečnění. Ve všech třech případech, kdy Daniel používá hebrejské slovo „marah“, vidění, na něž je pohlíženo, způsobuje, že pozorovatel je proměňován v obraz, na který hledí.

A dvacátého čtvrtého dne prvního měsíce, když jsem byl při břehu veliké řeky, totiž Chiddekelu, pozdvihl jsem své oči a viděl jsem, a hle, jakýsi muž oděný v lněném rouchu, jehož bedra byla přepásána ryzím zlatem z Úfaz. Jeho tělo bylo také jako chrysolit a jeho tvář byla jako vzhled (mareh) blesku, jeho oči jako ohnivé pochodně, jeho paže a jeho nohy se leskly jako vyleštěná měď a hlas jeho slov byl jako hlas zástupu. A já, Daniel, jsem sám viděl to vidění (marah); neboť muži, kteří byli se mnou, to vidění (marah) neviděli, ale padla na ně veliká hrůza, takže utekli, aby se skryli. Proto jsem zůstal sám a viděl jsem toto veliké vidění (marah), a nezůstala ve mně žádná síla; neboť má tvářnost se ve mně proměnila v porušenost a nezachoval jsem si žádnou sílu. Avšak slyšel jsem hlas jeho slov; a když jsem uslyšel hlas jeho slov, upadl jsem na svou tvář do hlubokého spánku a má tvář byla obrácena k zemi. Daniel 10,4–9.

Na konci jednadvaceti dnů zármutku, které se v posledních dnech shodují se třemi a půl dny, kdy dva svědkové leží mrtví na ulici, byl Daniel náhle přiveden k tomu, aby spatřil zjevení Krista, a

jeho zjev je „jako zjev (mareh) blesku“. Tato událost na konci tří a půl dne v jedenácté kapitole Zjevení působí oddělení, neboť „muži, kteří byli s“ Danielem, byli přivedeni k tomu, aby „[neviděli] vidění (marah); ale padla na ně veliká hrůza, takže utekli, aby se skryli. Proto“ Daniel „zůstal sám,“ avšak „muži, kteří byli se mnou, [byli přivedeni k tomu, aby neviděli] vidění (marah); ale padla na ně veliká hrůza, takže utekli, aby se skryli“.

Vidění, které Daniel spatřil, když byl sám, bylo ženským, příčinným viděním, jež proměnilo Daniela v obraz onoho vidění. Tato proměna byla uskutečněna tím, že byla odňata Danielova lidská síla a jeho krása byla obrácena v porušenost.

„Samotné tělo, v němž duše přebývá a skrze něj působí, patří Pánu. Nemáme právo zanedbávat žádnou část tohoto živého ústrojí. Každá část živého organismu patří Pánu. Poznání našeho vlastního tělesného organismu by nás mělo učit, že každý úd má konat Boží službu jako nástroj spravedlnosti.“

„Nikdo kromě Boha nemůže zkrotit pýchu lidského srdce. Nemůžeme spasit sami sebe. Nemůžeme znovuzrodit sami sebe. Na nebeských nádvořích nebude znít žádná píseň: Mně, jenž jsem miloval sám sebe a omyl sám sebe, vykoupil sám sebe, mně buď sláva i čest, dobrořečení i chvála. Toto je však základní tón písně, kterou zde na tomto světě zpívají mnozí. Nevědí, co znamená být tichý a pokorný srdcem; a ani to nechtějí vědět, mohou-li se tomu vyhnout. Celé evangelium spočívá v tom, že se učíme od Krista, Jeho tichosti a pokornosti.“

„Co je ospravedlnění z víry? Je to dílo Boží, které sráží slávu člověka do prachu a činí pro člověka to, co není v jeho moci učinit pro sebe samého.“ Testimonies to Ministers, 456.

Zkušenost ospravedlnění skrze víru je Božím dílem, jímž je sláva člověka uvržena v prach. Vidění, před nímž byli muži, kteří byli s Danielem, přinuceni utéci, bylo „kauzativní“ ženské vidění Kristova zjevení, a bezprostředně poté, co byla Danielova samospravedlnost položena do prachu, byly uplatněny tři andělské doteky, které nakonec Daniela zmocnily nést to poselství.

V roce 1888 sestoupil mocný anděl s poselstvím ospravedlnění z víry, jak je předložili starší Jones a Waggoner. Tentýž anděl znovu sestoupil 11. září 2001 se zcela tímž poselstvím ospravedlnění z víry. Tím byl označen počátek zapečetování jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc. Na konci zapečetování jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc se opakuje poselství z počátku, neboť Ježíš vždy znázorňuje konec nějaké věci počátkem té věci.

Dne 11. srpna 1840 sestoupil tentýž anděl a započal tři kroky, které byly uskutečněny v letech 1840 až 1844. Tyto tři kroky začaly zmocněním prvního anděla dne 11. srpna 1840, příchodem druhého anděla dne 19. dubna 1844 a příchodem třetího anděla dne 22. října 1844. Tyto dějiny předobrazily sestoupení prvního ze tří andělů dne 11. září 2001, po němž následoval druhý anděl při zklamání 18. července 2020, a to se uzavírá příchodem třetího anděla při brzy přicházejícím nedělním zákonu.

Na konci těchto dějin, když Michael sestupuje, aby po třech a půl dnech smrti na ulicích vzkřísil Mojžíše a Eliáše, jak je to znázorněno v jedenácté kapitole Zjevení a jak je to rovněž představeno Danielovými jednadvaceti dny smutku, Kristus znovu sestupuje. Nejprve představuje vidění své

slávy, vidění, které sráží slávu člověka do prachu a působí oddělení. Jakmile je Daniel v prachu a poté, co je proměněn hleděním na „kauzativní“ ženské vidění, je poprvé dotčen Gabrielem a postaven na své chvějící se nohy.

Potom sestupuje archanděl Michael, aby „vzkřísil Mojžíše“, a podruhé se dotýká Daniela; zanechává jej bez síly, protože byl přemožen skutečností, že skutečně mluvil se svým Pánem. Poté přichází Gabriel a dotýká se ho potřetí a posiluje jej pro dílo být praporem v brzy přicházejícím nedělním zákoně. Tyto tři doteky jsou symboly tří andělů ze Zjevení čtrnácté kapitoly, ačkoli se odehrávají v jediném dni.

Zkušenost prvního anděla zahrnuje zjevení Krista jako blesku, „kauzativní“ vidění, které odděluje, a první dotek, jenž pozvedá Daniela z prachu jeho lidské slávy. První anděl obsahuje všechny tři kroky zahrnuté v prvním, neboť představuje první poselství. Není náhodou, že první dotek je zaznamenán ve verších DEVĚT až JEDENÁCT.

I slyšel jsem hlas jeho slov; a když jsem uslyšel hlas jeho slov, upadl jsem na tvář do hlubokého spánku, s tváří k zemi. A hle, dotkla se mne ruka, která mne pozdvihla na kolena a na dlaně mých rukou. I řekl mi: Danieli, muži velmi milý, porozuměj slovům, která k tobě mluvím, a postav se na místo své; neboť nyní jsem poslán k tobě. A když ke mně promluvil toto slovo, vstal jsem třesa se. Daniel 10,9–11.

Zkušenost druhého doteku, který vykonal sám Kristus, proměňuje Daniele z člověka neschopného mluvit v toho, kdo je schopen mluvit se svým Pánem. Při druhém doteku Daniel nemá dech, a je zde tedy představen v bodě prvního Ezechielova poselství ve třicáté sedmé kapitole.

A když ke mně promluvil taková slova, obrátil jsem svou tvář k zemi a oněměl jsem. A hle, cosi podobného synům lidským se dotklo mých rtů; tehdy jsem otevřel svá ústa, promluvil jsem a řekl tomu, který stál přede mnou: Ó můj pane, pro to vidění se na mne obrátily mé bolesti a nezůstalo ve mně žádné síly. Neboť jak může služebník tohoto mého pána mluvit s tímto mým pánem? Vždyť pokud jde o mne, ihned ve mně nezůstalo žádné síly, ani dechu ve mně nezůstalo. Daniel 10,15–17.

Ve druhém Ezechielově poselství má být na kosti vdechnuto poselství od čtyř větrů, aby ožily a povstaly jako mohutné vojsko. Zmocnění tohoto vojska je znázorněno třetím dotykem.

Potom ke mně opět přistoupil a dotkl se mne kdosi, kdo vypadal jako člověk, a posílil mne. I řekl: Muži velmi milovaný, neboj se; pokoj tobě, buď silný, ano, buď silný. A když ke mně promluvil, byl jsem posílen a řekl jsem: Necht' můj pán mluví, neboť jsi mne posílil. I řekl: Víš, proč jsem k tobě přišel? A nyní se navrátím, abych bojoval s knížetem perským; a až odejdu, hle, přijde kníže řecké. Ale oznámím ti, co je zapsáno v Písmu pravdy; a není nikoho, kdo by se mnou v těchto věcech pevně stál, kromě Michaela, vašeho knížete. Také já jsem v prvním roce Daría Médského stál, abych jej podporoval a posiloval. A nyní ti oznámím pravdu. Hle, povstanou ještě tři králové v Persii; a čtvrtý bude mnohem bohatší než všichni oni; a svou mocí skrze své bohatství pobouří všechny proti království řeckému. Daniel 10,18–11,2.

Poselství, které v Ezechielovi, kapitole třicáté sedmé, přivádí k životu dva svědky, je poselstvím islámu třetího běda; avšak řádek za řádkem je poselství, které Gabriel ztotožňuje v obrazu, kde Michael pozvedá Mojžíše a bere jej vzhůru do nebe jako korouhev, poselstvím posledního prezidenta Spojených států. Je to poselství šestého prezidenta (republikánského rohu), jenž byl usmrčen v roce 2020, tak jako byl usmrčen pravý protestantský roh. V Danielově vyprávění vedlo vzkříšení po dnech truchlení nad pravým protestantským rohem k určení vzkříšení republikánského rohu.

V desáté kapitole Daniela je sedmkrát použito slovo „vidění“ nebo „zjev“. Těchto sedm odkazů je označeno týměž hebrejským slovem, s výjimkou toho, že třikrát je toto slovo v ženském rodě a ostatní čtyřikrát v rodě mužském. Sedm je číslem dokonalosti a spojení tří a čtyř, které dává sedm, je základní charakteristikou knihy Zjevení, kde jsou poslední tři ze sedmi církví, poslední tři ze sedmi pečetí a poslední tři ze sedmi polnic výslovně odlišeny od prvních čtyř.

Knihy Daniel a Zjevení jsou touž knihou, a v tomto smyslu jsou Daniel a Jan týměž symbolem posledních dnů. Vidění Krista v desáté kapitole je týměž viděním Krista ve Zjevení v první kapitole.

V první kapitole Zjevení Jan uslyší za sebou hlas a obrátí se, aby spatřil toho, kdo k němu mluví.

Byl jsem v Duchu v den Páně a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice, který pravil: Já jsem Alfa i Omega, první i poslední; a: Co vidíš, napiš do knihy a pošli sedmi sborům, které jsou v Asii: do Efezu, do Smyrny, do Pergama, do Thyatir, do Sard, do Filadelfie a do Laodiceje. Zjevení 1,10.11.

Ať už jde o trojí dotek v desáté kapitole Danielovy knihy, nebo o totéž vidění v první kapitole Zjevení, nebo o dvě poselství Ezechiele ve třicáté sedmé kapitole, nebo o Izajáše, který byl dotknut žhavým uhlíkem z oltáře, tato zkušenost označuje zmocnění závěrečného varovného poselství a toto poselství začíná při vzkříšení dvou svědků v červenci 2023. Daniel, Jan, Ezechiel i Izajáš všichni představují posla, který slyší „hlas“ ze „starých stezek“ za sebou, jenž se ptá: „Koho pošlu?“ Když onen posel odpoví: „Zde jsem, pošli mne,“ je posílen a pozvedá svůj hlas jako ten, kdo volá na poušti. „Kdo má uši k slyšení, slyš, co Duch praví církvím.“

V této studii budeme pokračovat v našem příštím článku.

„Při právě popsané příležitosti udělil anděl Gabriel Danielovi veškeré poučení, které byl tehdy schopen přijmout. O několik let později však prorok zatoužil dozvědět se více o věcech, které dosud nebyly plně vysvětleny, a znovu se oddal hledání světla a moudrosti od Boha. ‚V těch dnech jsem já Daniel truchlil po celé tři týdny. Nejedl jsem lahodný chléb, ani maso a víno nevešlo do mých úst, ani jsem se vůbec nepomazával... Potom jsem pozdvihl své oči a pohleděl, a hle, jakýsi muž oděný v lněném rouchu, jehož bedra byla přepásána ryzím zlatem z Úfazu. Jeho tělo také bylo jako chrysolit a jeho tvář jako vzhled blesku, jeho oči jako ohnivé pochodně, jeho paže a jeho nohy barvou jako leštěná měď a hlas jeho slov jako hlas zástupu‘ (Daniel 10,2–6).“

„Tento popis se podobá tomu, který podal Jan, když mu byl Kristus zjeven na ostrově Patmos. Danielovi se zjevil nikdo menší než Syn Boží. Náš Pán přichází s dalším nebeským poslem,

aby Daniela poučil o tom, co se stane v posledních dnech.”

„Velké pravdy zjevené Vykupitelem světa jsou určeny těm, kdo hledají pravdu jako skryté poklady. Daniel byl mužem pokročilého věku. Jeho život plynul uprostřed svodů pohanského dvora, jeho mysl byla zatížena záležitostmi veliké říše. A přece se od toho všeho odvrací, aby pokořil svou duši před Bohem a hledal poznání záměrů Nejvyššího. A jako odpověď na jeho prosby bylo sděleno světlo z nebeských dvorů pro ty, kdo budou žít v posledních dnech. S jakou vroucností tedy máme hledat Boha, aby otevřel naši mysl k pochopení pravd, které nám byly přineseny z nebe.“

„Já, Daniel, viděl jsem to vidění sám; muži, kteří byli se mnou, to vidění neviděli, ale padla na ně veliká hrůza, takže utekli a skryli se.... A nezůstala ve mně žádná síla; neboť můj půvab se ve mně proměnil v porušenost a nezachoval jsem si žádnou sílu“ (verše 7, 8). Všichni, kdo jsou skutečně posvěceni, budou mít podobnou zkušenost. Čím jasnější bude jejich pohled na velikost, slávu a dokonalost Krista, tím živěji uvidí svou vlastní slabost a nedokonalost. Nebudou mít žádný sklon přisuzovat si bezhříšný charakter; to, co se jim na sobě samých jevílo jako správné a půvabné, se ve srovnání s Kristovou čistotou a slávou ukáže pouze jako nehodné a porušitelné. Tehdy, když jsou lidé odděleni od Boha a mají o Kristu jen velmi nejasné představy, říkají: „Jsem bez hříchu; jsem posvěcen.“

„Gabriel se nyní zjevil proroku a oslovil jej takto: ‚Ó Danieli, muži velmi milovaný, porozuměj slovům, která k tobě mluvím, a postav se zpříma; neboť nyní jsem poslán k tobě.‘ A když ke mně promluvil toto slovo, povstal jsem celý rozechvělý. I řekl mi: ‚Neboj se, Danieli, neboť od prvního dne, kdy jsi obrátil své srdce k porozumění a k pokořování se před svým Bohem, byla tvá slova vyslyšena, a já jsem přišel kvůli tvým slovům‘ (verše 11, 12).“

„Jak veliká pocta je prokázána Danielovi od Velebnosti nebes! Utěšuje svého chvějícího se služebníka a ujišťuje ho, že jeho modlitba byla vyslyšena v nebi. V odpověď na tuto vroucí prosbu byl poslán anděl Gabriel, aby zapůsobil na srdce perského krále. Panovník po celé tři týdny, kdy se Daniel postil a modlil, vzdoroval vnuknutím Ducha Božího; avšak Kníže nebes, archanděl Michael, byl poslán, aby obrátil srdce zatvrzelého krále k tomu, aby učinil nějaký rozhodný krok jako odpověď na Danielovu modlitbu.“

„A když ke mně promluvil taková slova, obrátil jsem svou tvář k zemi a oněměl jsem. A hle, cosi jako podoba synů lidských se dotklo mých rtů... A řekl: Muži velmi milovaný, neboj se; pokoj tobě; buď silný, ano, buď silný. A když ke mně promluvil, byl jsem posílen a řekl jsem: Necht' můj Pán mluví, neboť jsi mne posílil“ (verše 15–19). Tak veliká byla božská sláva zjevená Danielovi, že ten pohled nemohl snést. Potom posel z nebe zastřel jas své přítomnosti a zjevil se prorokovi jako „cosi jako podoba synů lidských“ (verš 16). Svou božskou mocí posílil tohoto muže bezúhonnosti a víry, aby vyslechl poselství, které mu bylo posláno od Boha.

„Daniel byl oddaným služebníkem Nejvyššího. Jeho dlouhý život byl naplněn ušlechtilými skutky služby pro jeho Pána. Jeho čistotě charakteru a neochvějné věrnosti se vyrovná pouze jeho pokora srdce a jeho zkroušenost před Bohem. Opakujeme: Život Danielův je inspirovaným příkladem pravého posvěcení.“ Sanctified Life, 49–52.